

Erhverv og en Fremtid. Disse komme altsaa til Byerne, og i de første fem Aar komme de ikke til Fattigvæsenet, da de ere unge og kraftige endnu, men naar de have været 14 Aar paa Fabrikken, og de have faaet en Kone og mange Børn, og en Sygdom har slaaet sig til, og Kræfterne ere svækkede, saa blive de efter dette Lovforslag sendte ud i en Landkommune med Tak for Brug og med Fordring paa, at denne skal forsørge dem. Jeg kan ikke se Andet, end at det er en blodig Uretfærdighed imod Landkommunen at sende den en Mand, der, — man kan stødes ved Udtrykket eller ikke — virkelig er opløst af Kjøbstadkommunen, der fuldstændig har benyttet hans Kræfter, saa længe der var nogle tilovers, forsynet med Kone og mange Børn, ud til en Landkommune, hvor han saa bliver lagt ind paa en Fattiggaard. Det kan ikke forsvares fra noget som helst Standpunkt. Nu er det ganske vist, at hvis der fandt en Betyrning, nemlig naar der i Nærheden af en By findes en stor Fabrik, men heldigvis have vi ikke mange af disse Fabrikker her i Landet; i det Tilfælde har jeg for Næsten Intet imod, om Kjøbstadkommunerne, hvis det erede Medlem for Odense vil foreslaa det, støtter den Landkommune, som den har skaffet disse velsignede Fabrikker. Det forekommer mig at være det Rimeligste og Retfærdigste, at vi komme saa langt ned med Tidsgrendsen som muligt, og det forekommer mig i saa Henseende, at fem Aar er en rimelig Tid. Jeg skal dog ikke opholde mig længere derved, thi efter det Standpunkt, som Landsthinget har indtaget til Spørgsmaalet, da Sagen var til Forhandling der, og efter den Stemning, som Folkethinget her har lagt for Dagen, forekommer det mig, at alle mulige Planer ud over fem Aar kun ere Fantasier, som ere uden nogen som helst Ud sigt til at blive til Virkelighed. Hertil skal jeg indskrænke mig.

Alberg: I blandt de Lovarbejder, der i de senere Aar have foreligget til Behandling, er det nærværende et af dem, som man, i det Mindste saavidt mig bekendt, sætter en stor Pris paa at faae gennemført, fordi det erkjendes fra mange Sider og ligesom søles, at der er væsentlige Mangler ved vor nuværende Ordning af Fattigvæsenet. Selv om der ikke opnaas Mere

ved dette Lovforslag end at faae alle Bestemmelserne vedrørende Fattigvæsenet samlede i een Lov, vil der allerede derved være vundet betydeligt. Men Lovforslaget indskrænker sig ikke hertil, der opnaas ogsaa ved dette andre Fordele. Jeg kan ikke være enig med, hvad der blev udtalt, og stærkt udtalt af det erede Medlem, der sigt havde Ordet, at man hos os havde begaaet Uret og Forsømmelighed over for de Trængende. Det forekommer mig at være en aldeles urigtig Paastand. I det Mindste efter det Kjendskab, jeg har til Fattigforsørgelsen heri Landet, tror jeg, at den er ret god, og i det Hele i gode Hænder og bestyres paa en saadan Maade, at der ikke er Grund til at rette en alvorlig Anke der imod. At der naturligvis ved dette, som ved alt Andet i Verden, kan være Mangler, er en Selvfølge, men jeg tror ikke, at man har Ret til at sige, at der er begaaet ligesom Uret eller Forsømmelighed over for de Trængende her i Landet; det er der efter min bestemte Mening ikke. Og vel har Samfundet, ifølge Grundloven, den Forpligtelse at sørge for de Trængende, men derfor er det ikke sagt, at de skulle forsværes anderledes eller bedre, end der i det Hele kan være til deres Stilling og Viltkaar, som ikke kunne forsørge sig selv. Hvad Bestemmelsen om Forsørgelsespligten angaar, navnlig den, der indeholdes i § 12, kan det jo ikke negtes, at der er overordentlig Meget, der taler for disse Bestemmelser, og om der vel end ikke er særdeles mange Tilfælde, hvor de kunne finde Anvendelse, saa er der dog et tilstrækkeligt Antal unaturlige Forhold mellem dem, der ifølge Sagens Natur skulle være forpligtede til at sørge for hinanden, at der baade er noget Rigtigt og Berettiget i disse Bestemmelser; men jeg frygter for, at det i det Hele er overordentlig vanskeligt at give Lovbestemmelser om dette Forhold. Angaaende Bestemmelserne i Kap. 2 om Forsørgelsesstedet, skal jeg tillade mig at bemærke, at uagtet jeg ikke tror, at det vil være rigtigt paa een Gang at gaa saa vidt, som der i Lovforslaget er forudsat, nemlig til et Tidrum af 15 Aar for Erhvervelsen af Forsørgelsesret i en Kommune, da det dog saa i de allerfleste Tilfælde vil blive Fødestedet, der vil være det Bestemmende, kan jeg dog ikke skjønne rettere, end at det vil være rigtigt at gaa til en ikke ubetydelig Forlængelse af den Tidfrist af fem Aar, som nu gjælder. Uagtet det i Gaar blev fremdraget, at man i andre Lande havde en kortere Tid til Erhvervelsen af Forsørgelsesret, blev der ikke tilspøjet, at man derved har vundet Erfaring for, at de